

NUTIDENS FALSKFLAGGADE KRIG MOT 'TERRORISMEN' INITIERADES GENOM DET LIKA FALSKFLAGGADE ATTENTATET I NEW YORK 11 SEPT. 2001. DENNA VIKTIGA ARTIKEL VISAR BAKGRUNDEN TILL DET PERMANENTA KRIGET. DESS UPPHOVSMAN, KHAZARJUDEN ALEXANDER PARVUS (ALIAS HELPHAND) VAR EN AV HUVUDMÄNNEN BAKOM BÅDE DEN FÖRSTA MISSLYCKADE RYSKA STATSKUPPEN (2005) OCH DEN SENARE LYCKADE. HAN VAR MANNEN BAKOM BOLSEVIKERNAS SEPARATFRED MED TYSKLAND OCH DITO TYSK DELFINANSIERING AV STATSKUPPEN 1917. HAN VAR ÄVEN INSYLTAD I STATSKUPPEN I TURKIET I SLUTET AV WW1, SOM I SIN TUR VAR NÖDVÄNDIG FÖR ETABLERANDE AV EN KHAZARJUDISK ENTITET I PALESTINA (ISRAEL). HAN HADE INDIREKT KONTAKT MED ADOLF HITLER GENOM BOKFÖRLÄGGAREN ADOLF MULLER I MUNCHEN OCH VAR ÄVEN INVOLVERAD I SKAPANDET AV DAGENS EU(SSR).

Cheney, Trotskij & Parvus – Det ”permanent krigets” dårskap

Av Jeffrey Steinberg, Allen Douglas och Rachel Douglas

Ingress av:

Traducteur Sans Frontières

September 2005

Det har aldrig varit en hemlighet att dagens neokonservativa krigsparti i Washington består av första och andra generationens f.d. trotskister – personifierade av Irving Kristol, den f.d. schachtianska trotskisten, som beskriver sig själv som hela den neokonservativa apparatens ”Gudfader” och far till *Weekly Standards* redaktör, William Kristol.

Vad som däremot har förbisetts, är att både de och vicepresident Dick Cheney fortfarande är fanatiskt hängivna bolsjevikernas krigsminister Leo Trotskij's doktrin om en ”permanent revolution”, och ett permanent krig av den sort som Cheney har skapat i Irak, och nu vill få i gång mot Iran, med användning av kärnvapen, och liknande permanenta krig mot Syrien, i Sydamerika och annorstädes, så snabbt och så ofta som möjligt. Det är denna doktrin, av de flesta historiker förknippad med Josef Stalins rival, Leo Trotskij och dennes anhängare, som för närvarande är det mest överhängande hotet om massmordiskt våld som hela världen står inför.

Den är också det främsta aktiva hotet mot USA:s fortsatta existens som en konstitutionell republik.

Detta är förklaringen till att ledande kretsar i USA och Europa haft så svårt att förstå arten av det hot som har uppstått som ett resultat av att vicepresident Cheney har anammat en doktrin som den ryskfödda brittiska underrättelsemannen **Alexander Helphand**, även kallad ”Parvus”, dikterade för **Trotskij** i dennes arbete med att störta den ryska tsaren i revolutionen 1905. Det som Helphand vid den tiden dikterade för en duperad Trotskij, i skrift och i egen hög person, är den doktrin för ”permanent revolution/permanent krig” som Trotskij försvarade ända till den dag en

sovjetisk lönnmördare ändade hans liv i Mexiko 1940. Det är den doktrinen som Cheneys ”f.d.” trotskistiska neokonservativa rådgivare faktiskt praktiserar idag. Det är den doktrinen som ligger bakom den monstruösa katastrof som Cheneys fortsatta politik och lögn till den amerikanska kongressen har frambringat, och som är på god väg att skapa nya katastrofer, i hela den sydvästasiatiska regionen. Fakta som mer än bevisar allt detta är tydliga. Det största hotet mot USA idag är att de flesta ledande kretsar, både i USA och i Europa, inte förstår den stora mängd ofta förbisedda bevis som nu måste förstås, om vi ska kunna förhindra att USA och världen, dignande under finanskrisen, mycket snart luras in i en katastrof, värre än något som de flesta ledande kretsar idag kan föreställa sig.

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

De kritiker som inte förstår vad som verkligen ligger bakom Cheneys mordiska raseriutbrott och lögner, och tror att de neokonservativa har misslyckats i Irak, har helt enkelt inte förstått det verkliga syftet bakom Cheneys nu förda politik.

George W. Bushs regering har tvärtom lyckats oroväckande väl, och försatt Irak i ett tillstånd där sunnimuslimer slåss mot shiamuslimer, kurder mot turkar och till och med shiamuslimer mot shiamuslimer, i ett inbördeskrig som kan fortgå i generationer, och hotar att snart sprida sig till grannstaterna.

Ingen kompetent strateg kan vara överraskad av att Bush-regeringens krigspolitik fick detta resultat. Vad vi ser idag är det förutsebara fiaskot för Bushs krigspolitik, som fick flera ledande amerikanska militära befälhavare och diplomater, däribland general Anthony Zinni och ambassadör Chas Freeman, att höja sina röster mot Cheneys neokonservativa Irak-äventyr, långt innan de första amerikanska trupperna beträdde irakiskt territorium. De neotrotskytiska neokonservativa och deras huliganer, exemplifierade av **Dick Cheney**, var inte, som många Bush/Cheney-kritiker antog, ute efter att etablera en stabil amerikansk imperieockupation, och lägga beslag på oljefälten, som de skulle använda för att utpressa konkurrerande stater som Kina med.

Cheneys gäng avsåg aldrig att nöja sig med en pax americana. Avsikten var att detta skulle bli det första i en följd av permanenta krig, som skulle kasta hela Persiska viken och Sydväst- och Centralasien in i årtionden av kaos; den ena staten efter den andra skulle förklaras vara ”icke-fungerande” och oredan skulle bli total, ekonomiskt och politiskt, i hela världen; allt detta för att befrämja en privat finansoligarki, som till stor del har sitt säte i Londons City och dess utposterings i den karibiska övärlden, t.ex. på Caymanöarna.

Det redan pågående inbördeskriget i Irak, som Bushregeringen har underblåst, steg för steg, med sitt politiska agerande, är precis vad de mest extrema neokonservativa ideologerna *ville ha*, en kabal som har sitt center i vicepresidentens kontor, tillsammans med sådana neotrotskytiska ”tankesmedjor” som *American Enterprise Institute* och *Hudson Institute*. Bara för att president Bush var dum nog att tro på de neokonservativas dagispropaganda om en lättvunnen seger, en blomstrande irakisk demokrati och det omedelbara fria flödet av irakisk olja, betyder det inte att det är sant. Presidenten, med sina bisarra fundamentalistiska religiösa dogmer, är faktiskt den perfekta straussianska politikern, dåren som duperas av de intrigerande ”filosoferna” som proppar honom full med lögner, som han sväljer som Guds ord, och sprider till en lika duperad, okritisk anhängarskara.

Avsikten att befrämja permanent revolution och permanent krig, enligt Helphands doktrin, i hela Sydvästasien, formulerades klart och tydligt flera år före Irakkriget, av en grupp amerikanska neokonservativa hökar i dokumentet *A Clean Break* från juli 1996, som överlämnades till den dåvarande israeliske premiärministern Benjamin Netanyahu. I detta dokument lade Richard Perle, Douglas Feith, David Wurmser, Meyrav Wurmser, Charles Fairbanks (rumskamrat med Paul Wolfowitz under collegetiden) m.fl. fram en otvetydig plan

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

för att sprida krig från Irak till Syrien, Libanon och Iran, och vidare till Saudiarabien och slutligen Egypten. Enligt en välinformerad amerikansk underrättelsekälla syftade *Clean Break* till att bryta upp det ”sunnimuslimska stabilitetsbältet” runt Saudiarabien och Egypten som under hela det kalla kriget hade sørjt för en viss grad av stabilitet i regionen och tillförsäkrat världen ett ständigt flöde av olja från Persiska viken.

Raden av beslut som Bush/Cheney-administrationens neokonservativa tagit för att föra det ockuperade Irak till randen av kaos och sönderfall kan inte på ett trovärdigt sätt bortförklaras som dåligt omdöme, girighet eller naiv utopism. Det hela började med att medförfattaren till *Clean Break*, Doug Feith, avfärdade det amerikanska utrikesdepartementets alla expertplaner för den ockupation och återuppbyggnad av Irak som skulle följa efter kriget; fortsatte med Wolfowitz beslut att upplösa hela den irakiska armén och Baathpartiets organisationsstruk-tur; och gick vidare till underblåsandet av konflikten mellan de sunni- och shiamuslimska delarna av befolkningen – det som dr Phebe Marr nyligen beskrev som en ”libanisering” av Irak.

Sikte på Damaskus och Teheran

Den 14 september i år rapporterade *Washington Post* att Bushregeringens ledande tjänste-man för rustningskontroll, dr Robert Joseph, hade hållit power point-föredrag för diplomater från mer än ett dussin länder där han påstod sig bevisa att Iran har ett hemligt kärnvapen-program och måste konfronteras. Föredraget, *A History of Concealment and Deception*, påminner om liknande föredragningar som gjordes av Pentagons propagandacentral Office of Special Plans, i syfte att driva fram ett föregripande krig mot Irak, före den amerikansk-brittiska invasionen i mars 2003. Dr Joseph, Richard Perles skyddsling, som efterträdde den neokonservative FN-ambassadören John Bolton som utrikesdepartementets ledande förhandlare för rustningskontroll, hade tidigare en befattning i Condoleezzas Rices nationella säkerhetsråd, där han författade de beryktade ”sexton orden” i president Bushs tal till nationen, där Saddam Hussein felaktigt anklagades för att hämta uran från Afrika för att bygga atomvapen. Denna desinformationskampanj – ”Saddam har kärnvapen” – var det som slutligen skrämde den amerikanska kongressen till att gå med på ett föregripande krig mot Irak.

Genom en rad läckor, bl.a. en förstasidesartikel av Walter Pincus i *Washington Post* den 11 september, har det kommit ut att vicepresident Cheney och försvarsminister Donald Rumsfeld vill införliva ”mini-kärnvapen” i den amerikanska militärens konventionella vapenarsenal. Som *Executive Intelligence Review* slog upp stort i juli, förespråkar Cheney öppet en föregripande attack med kärnvapen mot ett 20-tal mål i Iran som påstås ha med hemlig tillverkning av kärnvapen att göra. Sådana amerikanska eller amerikansk-israeliska bombräder mot Iran skulle utlösa en okontrollerbar asymmetrisk krigföring, som snart skulle utvidga sig till hela planeten och göra USA till den största fienden för över 1,6 miljarder muslimer för generationer framåt. Sådana prejudicerande amerikanska attacker med mini-kärnvapen mot Iran skulle inleda en global ”ny mörk tid”, där oljepriset skulle pressas upp till 150–200 dollar per fat.

Den 14 september skyndade den amerikanska ambassadören Zalmay Khalilzad tillbaka till Washington för att hålla en presskonferens, där han fördömde Syrien för dess fortsatta inblandning i det irakiska upproret, och lovade å Bushregeringens vägnar att de militära attackplanerna nu var redo att sättas i verket om Syrien fortsatte stöda det irakiska upproret.

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

Självkänt finns det legitima klagomål på regimerna i både Teheran och Damaskus. Men Cheneys med fleras nu återupptagna tal om krig mot Iran och Syrien är inte avsett som en ”diplomatisk piska” för att underlätta en diplomatisk lösning. För att förstå vad det är som får Cheneys kontrollörer att reagera – t.ex. den andra generationens anglo-sovjetiska ”Trust”-agent, George Schultz – är det nödvändigt att nysta upp den sanna historien bakom doktrinen för permanent krig/permanent revolution, och sedan betrakta de fem senaste årens händelser under Bush/Cheney-regimen i detta alldeles nya perspektiv.

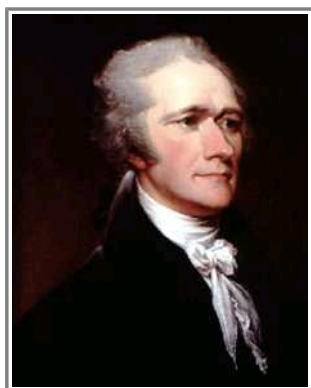
Permanent imperialism

I ett internt dokument den 14 september i år skrev Lyndon LaRouche att de utbytbara termerna ”permanent revolution” och ”permanent krig” endast är två sätt att uttrycka den länge använda termen ”imperialism”: ” ’Permanent revolution’ är en term använd av det anglo-holländska liberala ’nya Venedigpartiet’, som beskriver den brittiska imperialismens natur och mål som grundade på ett finansoligarkiskt system, som med en politik för ’permanent regimskifte’ (’permanent revolution’) och ’permanent krigföring’ förstör alla framtida möjligheter att patriotiskt utmana imperiet.”

LaRouche fortsatte: ”De anglo-holländska liberalerna och deras finansoligarkiska rivaler och partners har flyttat över betoningen från kronkolonier till ett mer eller mindre globalt finansoligarkiskt tyranni. Detta åtföljs av en motsvarande betoning på imperialismens grundläggande kännetecken (t.ex. ’permanent regimskifte’ och ’permanent krigföring’) bort från den mer tillfälliga betoningen på kolonialt territorium. Vare sig fokus läggs på kolonier eller globaliserad finansoligarkisk makt, så är den suveräna nationalstaten motståndaren som imperialisten ständigt måste undergräva och förstöra.”

Det amerikanska systemet får efterföljare

Doktrinen för ”permanent revolution/permanent krig”, som allmänt förknippas med den bolsjevikiska revolutionären Leo Trotskij, uppkom i ett historiskt specifikt sammanhang – i slutet av 1800-talet och början av 1900-talet – då det amerikanska nationalekonomiska systemets idéer vann brett stöd bland regeringar och politiska kretsar över hela Eurasien. Detta utgjorde ett existentiellt hot mot det anglo-holländska imperium som var grupperat

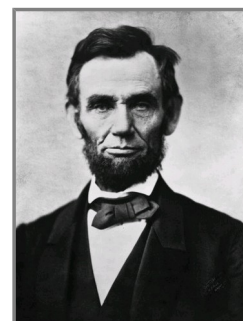

kring den brittiska monarkin och det brittiska Ostindiska kompaniet, och mot kabalens ledare, ”Prince of the Isles”, Edward Albert, senare Storbritanniens kung, Edvard VII.

Efter det brittiskstödda sydstatsupprorets nederlag, känt som det amerikanska inbördeskriget (1861-65), växte USA, trots det av briterne sponsrade mordet på president Abraham Lincoln, fram som världens ledande industrimakt. Det amerikanska nationalekonomiska systemets grundare, **Alexander Hamilton**, och senare hamiltonianer som Henry Carey, John Quincy Adams, Henry Clay, E. Peshine Smith, den tyske careyiten Friedrich List m.fl., införde ett system med nationalbanker, skyddstullar, investeringar i infrastruktur, befrämjande av vetenskap och teknologi och andra åtgärder. Det amerikanska systemet var vid den tiden en fruktad dödsfiende till det brittiska systemets frihandel, användning av privata centralbanker, slavarbete och globala karteller.

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

Det var unionens (nordstaternas) industriella makt – baserad på Hamiltons nationalbankssystem – som utgjorde segermarginalen över sydstatsupproret. **Lincoln** fick även betydande internationellt stöd från sin nära bundsförvant tsar Alexander II, som sände hela den ryska flottan till Nordamerika för att avskräcka Storbritannien och Frankrike från att gå in i kriget på sydstatssidan.

Som ett passande firande av det amerikanska ekonomiska systemets triumfer hölls 1876, hundra år efter den amerikanska självständighetsförklaringen, en världsutställning i Philadelphia, med målsättningen att sprida det amerikanska systemet över hela världen. Dessa idéer fick under denna period fäste i den nygrundade tyska nationen under Bismarck, som tog till sig Friedrich Lists idéer och grundade samägda industriföretag mellan ledande amerikaner som Thomas Alva Edison och tyska industriföretagare som Walter Rathenau och Werner von Siemens. I Ryssland samarbetade ryska och amerikanska ingenjörer i byggandet av den transsibiriska järnvägen, där förebilden var de transkontinentala järnvägsprojekten i USA, som efter det förödande inbördeskriget hjälpte till att svetsa samman en republik som spände över en hel kontinent. Under Sergej Wittes ledarskap blev Ryssland kring 1800-talets slut den snabbast växande industrinationen i Eurasien. I Japan antog man under Meiji-restaurationen det amerikanska systemet, tack vare Careys protegé, E. Peshine Smith, som var ekonomisk rådgivare till den japanske kejsaren. Liknande idéer anammades i Gabriel Hanotauxs Frankrike, som hade ambitiösa planer på att bygga järnvägar genom Afrika. I Kina utbildades Sun Yat-sen av amerikanska missionärer i Hamiltons och Careys idéer, och en kinesisk republikansk rörelse lade fram detaljerade planer för ett integrerat och moderniserat Kina. Andra exempel på det amerikanska systemets utbredning finner man i mängder i Sydamerika men även så långt bort som i Australien.

Det brittiska imperiet slår tillbaka

Edward Albert, drottning Viktorias son, sedermera **Edvard VII**, åsåg det amerikanska systemets utbredning med stark oro. Under de kommande 40 åren svarade briterne med att iscensätta krig i Eurasien, genom en rad manipulationer där de spelade ut olika nationaliteter mot varandra, mördade republikanska politiska ledare, befrämjade framväxten av pseudopolitiska rörelser och ideologier, genomförde diplomatiska ränksmiderier och underblåste ”regimskiften”, som slutligen ledde fram till två världskrig. I varje enskilt fall slöt brittiska agenter, som ofta opererade under täckmantel av en officiell befattning, allianser med de mest efterblivna feodala och fundamentalistiska krafterna i de utsatta nationerna – ofta via frimurarloger och andra hemliga sällskap. De skapade även falska ”befrielse-rörelser” och rekryterade och använde sig av centralt placerade agenter.

Istället för att Eurasien förenades bakom det amerikanska systemets republikanska idéer och konkreta utvecklingsprojekt, manipulerade briterne fram det fransk-preussiska-kriget, Balkankrigen, kriget mellan Kina och Japan och det rysk-japanska kriget. Balkankrigen 1912-

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

13 ledde lagbundet fram till det första världskriget. Ungturkarnas revolution knäckte det ottomanska riket åt britten och deras franska allierade, som ersatte det med en rad brittiska och franska protektorat i hela Mellanöstern. Under loppet av dessa ansträngningar skapade det brittiska underrättelseväsendet Muslimska brödraskapet som en permanent upprorsstyrka i hela den islamiska världen. Jamal ad-Deen al-Afghani, den brittiska frimuraragenten som inspirerade till skapandet av Muslimska brödraskapet, samarbetade med de franska synarkisterna, en annan global konspiratorisk apparat som under 1900-talet skulle ge världen fascismen, och senare utgöra modellen för det nuvarande Maastricht-fördraget och EMU.

I alla dessa operationer hade prins Edward Alberts brittiska apparat Venedig som sin förebild. Efter Bysans fall växte Venedig fram som ett maktcenter för den nya europeiska finansoligarkin. När det europeiska maktcentret förflyttades från Medelhavet norrut, uppgick Venedig i det holländska och senare anglo-holländska liberala systemets finansiella världsherravälde under 1400-, 1500- och 1600-talen. När prins Edward Albert trädde fram som en efterföljare till den tradition som gick tillbaka till både Lord Shelburne och Lord Palmerston, hade London blivit det globala centret för det som kom att kallas ”Venedigpartiet”.

Den ryska revolutionen

Speciellt angelägna var oligarkerna i London att krossa Ryssland. Redan under Katarina den stora, vars väpnade neutralitetsförbund spelade en avgörande roll i Benjamin Franklins och George Washingtons lyckade amerikanska revolution, utgjorde utsikten om ett rysk-amerikanskt samarbete ett allvarligt hot mot det brittiska imperiet. Efter det amerikanska inbördeskriget, i vilket Ryssland än en gång hade bidragit till en amerikansk seger, fick det amerikanska systemets idéer en otrolig genomslagskraft i Ryssland. Den store ryske vetenskapsmannen Dmitrij Mendelejev hade deltagit i världsutställningen i Philadelphia och han samarbetade nu med den ryske ministern **Witte** i Rysslands industrialisering, som drevs på genom den transsibiriska järnvägens expansion österut. Amerikanska järnvägsingenjörer, som under inbördeskriget hade tjänstgjort i ingenjörstrupperna, och sedan byggde den transkontinentala järnvägen, var nu i Ryssland och arbetade på den transsibiriska järnvägen med sina ryska kolleger. När den transsibiriska järnvägen så var färdig var det ett lokomotiv byggt av Baldwin Company of Philadelphia som först färdades på den eurasiska järnvägen.

De ledande ryska moderniseringsförespråkarnas pro-amerikanska synsätt belystes av en skrivelse från finansminister Witte till tsar Nikolaj II 1899: ”Ert rikets välstånd grundar sig på landets arbete. Att öka produktiviteten och finna nya områden för den ryska företagsamheten kommer alltid att vara det mest pålitliga sättet att göra hela landet mer välmående. Vi måste bygga upp masstillverkningsindustrier, vitt spridda och mångskiftande. Vi måste ge landet samma industriella fulländning som Amerikas förenta stater, som grundar sitt välstånd på två pelare – jordbruk och industri.” Sibiriens utveckling österut, uppbyggd kring det transsibiriska järnvägsprojektet, var nyckeln i Wittes koncept för Rysslands modernisering. Witte ville

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

också öppna Sibirien för kolonisering av Rysslands judiska befolkning, som levde under förfärliga gettoförhållanden och var utsatta för återkommande pogromer.

Dessvärre hade även britterna sina bundsförvanter och agenter inne i Ryssland. 1881 blev således Lincolns nära bundsförvant och de livegnas befriare, tsar Alexander II, mördad av terroristgruppen Narodnaja Volja (Folkviljan). Ledarna för tsarens egen säkerhetstjänst – som djupt motsatte sig en modernisering av Ryssland som skulle bryta den jordägande feodala oligarkins makt – underlät inte bara att förhindra, utan till och med underlättade komplotten mot tsaren. Flera av dem samarbetade även direkt med britterna i Balkankrigsprojektet under 1870-talet. Efter mordet på Alexander II bildade samma grupp ett hemligt sällskap som kallades Heliga brödraskapet, skenbart för att bättre skydda monarken. Heliga brödraskapet skulle utvecklas till den hemliga polisen, Ochranan, som kom att spela en central roll i händelserna som ledde fram till den ryska revolutionen.

Zubatov och ”polisocialism”

En av nyckelfigurena som skickades på Witte och andra som förespråkade en modernisering, var en anglofil polisagent, **Sergej Zubatov**. 1896 tillsattes Zubatov som chef för Ochranan, den ryska hemliga polisen, i Moskva. Ochranan hade grundats av greve N.P. Ignatiev, befälhavare för de ryska styrkorna under det första Balkankriget 1875–78 som iscensattes från London. En nära medarbetare till Ignatiev, V.P. Mesjtjerskij, var Zubatovs direkta beskyddare och den som såg till att Zubatov fick tjänsten i Moskva. Mesjtjerskij var även en beskyddare av Fjodor Dostojevskij, som propagerade för Balkankrigen, och av den tyska nihilistiska filosofen Friedrich Nietzsche. Zubatov praktiserade detta filosofiska synsätt i sitt polisarbete.

Innan Zubatov tillträdde befattningen i Moskva hade han i ett dussintal år bedrivit en polisiär infiltration av de olika vänster- och socialistgrupper som hade dykt upp i Ryssland. Han var en hängiven läsare av det brittiska Fabiansällskapets publikationer och använde Sidney Webbs skrifter som ett rekryteringsverktyg för sina egna ”revolutionära celler”.

Zubatov lade fram sina planer i en skrivelse till en poliskollega i Moskva: ”En revolutionär som förespråkar ren socialism kan hanteras med hjälp av enbart repressiva medel, men när han börjar utnyttja smärre brister i den befintliga rättsstrukturen, räcker det inte längre med enbart repressiva medel. Det blir nödvändigt att rycka undan marken under hans fötter.” Fackföreningar var förbjudna i Ryssland, men Zubatov lanserade sina egna ”föreningar för ömsesidig hjälp”, som var en av de få lagliga ”massrörelserna” i Ryssland. I dessa fackföreningar som Zubatov kontrollerade fanns många som hade utsatts för hans polisrepression och hjärntvätt. Socialistledare arresterades och utsattes sedan för indoktrinering, ofta utförd av Zubatov själv. Arbetare lärde sig att misstro socialdemokraterna och att blott inrikta sig på sina egna ”ekonomiska” intressen. 1902 hade Zubatov organiserat ett tjugotal ”polisfackföreningar” och framgångsrikt iscensatt attacker på några ledande ryska företagare inom Wittes fraktion. Zubatov organiserade även flera sionistiska fackföreningar, samtidigt som hans nära medarbetare inom Ochranan, den i Paris baserade Peter Rachovskij, skrev ihop det falska ”Sions Visers protokoll” för att sätta igång en ny pogrom mot de ryska judarna, vilka var entusiastiska anhängare av Wittes moderniseringssatsningar. Zubatov hade

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

också byggt upp sina egna hemliga mordpatruller, som användes för att eliminera regeringsmedlemmar och andra fiender till Heliga brödrskapet/Ochranan-apparaten.

I augusti 1902 förflyttades Zubatov från Moskva till S:t Petersburg, där han blev chef för polisens särskilda avdelning, under polischefen Aleksej Lopuchin. Denna duo gjorde en massiv satning på att rekrytera provokatörer; inom ett år fanns det över 16 000 betalda provokatörer på polisens betalningslista, enligt publicerade uppgifter baserade på en genomgång av polisarkiven som gjordes efter 1917.

En av Zubatovs ledande provokatörer var fader Georgij Gapon, en rysk-ortodox demagog som organiserade flera av Zubatovs polisfackföreningar. Det var fader Gapon som ledde marschen till tsarens Vinterpalats den 9 januari 1905, ”den blodiga söndagen”, som var början på det första upproret mot den ryska staten.

Jabotinskij och Parvus

En annan av Ochranans provokatörer som Zubatov använde i upproren mot Wittes Ryssland och det amerikanska systemet var **Vladimir Jabotinskij**, senare känd som grundare av den revisionistiska rörelsen inom sionismen och en oförblommerad och entusiastisk anhängare av Mussolinis fascism. Våren 1902 arresterades Jabotinskij och tillbringade sju veckor i Ochranans förvar, där han genomgick Zubatovs indoktrinering. Enligt en levnadstecknare skulle han ”i flera år operera under polisens uppsikt”, speciellt i Odessa, som var platsen för många av Zubatovs mest framgångsrika arbetaruppror mot den påbörjade ryska industrialiseringen. Jabotinskij's aktiviteter finansierades direkt av Maxim Gorkij, en väldokumenterad operatör för Ochranan och en kanal för Zubatovs utbetalningar.

Jabotinskij's karriär skulle komma att sammanstråla med en annan viktig operatör under den bolsjevikiska revolutionsepoken, Alexander Israel Helphand (”Parvus”, 1867–1924). Både Jabotinskij och Parvus redigerade publikationer för ungturkarna, den brittisk-venetianskt skapade rörelse som hjälpte till att få igång Londons Balkankrig och störta det ottomanska riket.

Precis som Jabotinskij kom Parvus från en Odessa-familj involverad i spannmålshandeln. 1886 hade Helphand/Parvus i och med sin resa till Schweiz redan börjat agera på den av Ochranan skapade ryska socialistscenen. I Schweiz deltog han i Arbetarnas frigörelsegrupp, som leddes av en rad dokumenterade Ochranan-agenter, bland dem Lev Deutsch, och den misstänkta Ochranan-mannen Georgij Plechanov. Parvus medverkade på ett avgörande sätt till att den ryska revolutionära socialismen under 1890-talet flyttade över sitt fokus från bönderna till industriarbetarna – i linje med Zubatovs ansträngningar att genom ”klasskrigs”-provokationer slå ned de ryska moderniseringsförespråkarna. År 1900 blev Parvus upptagen i bolsjevikernas inre krets efter att ha upplåtit sin lägenhet i München för gruppens tryckpress och låtit V.I Lenin och andra ledare bo där. Enligt flera levnadsteckningar mottog Parvus 1902

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

direkt finansiering från Ochranan genom Gorkij, som gav Parvus rättigheterna att ge ut hans böcker utomlands.

När den ”blodiga söndagen” väl hade satt igång de revolutionära destabiliseringarna i S:t Petersburg trädde Parvus fram på scenen som en medarbetare till Leo Trotskij och andra ledande personer i Petersburgsovjeten. Parvus och Trotskij köpte en liberal tidning, *Russkaja Gazeta*, för att erbjuda ett alternativ till den bolsjevikiska tidningen, och var snart uppe i en upplaga på 500 000. Parvus och Trotskij gjorde tidningen till ett radikalt provokatörsorgan, vilket gillades av Ochranan, som snart skulle slå till mot hela den socialdemokratiska rörelsen.

När hela Petersburgsovjetens ledning – inklusive **Trotskij** – greps av polisen och kastades i fängelse i december 1905, kom Parvus undan. När han senare togs till fånga flydde han från polishäktet, tack vare Ochrana-agenten Lev Deutsch. Via Tyskland dök Parvus sedan upp i Konstantinopel i egenskap av ”journalist” för att rapportera om ungturkuproret mot ottomanerna, ett avgörande förspel till det brittiskmanipulerade andra Balkankriget. I det här skedet skulle Parvus förbindelse med fraktioner inom ”Venedigpartiet” komma i öppen dager.

Ungturkarna

1908 utförde Kommittén för enighet och framsteg, annars känd som ungturkarna, en militärkupp, störtade sultanen och tog makten över det ottomanska riket. Med kampanjer för etnisk rensning mot alla icke-turkiska befolkningsgrupper som armenier, greker och bulgarer, spelade ungturksregimen en avgörande roll i att provocera fram Balkankrigen 1912–13. Enligt ungturkarna själva grundades deras revolution på en pan-turkism som på 1860-talet hade tänkts ut av en rådgivare till sultanen, som i själva verket var en agent för Storbritanniens Lord Palmerston. Ungturkarna predikade även en rabiat anti-rysk ideologi som hade inspirerats av Wilfred Blunt, en ledande brittisk underrättelseman, vars idéer om att spela ut det ”islamiska kortet” för att krossa Ryssland föregrep Storbritanniens Bernard Lewis liknande plan med ett sekel.

Den ungturkiska rörelsens verkliga grundare var en italiensk frimurare och spannmålshandlare vid namn Emmanuel Carasso. Carasso var en av grundarna av den italienska frimurarlogen i Saloniki, Macedonia Risorta. Nästan alla i ungturkarnas ledarskap var med i den logen. Föregångaren till Macedonia Risorta hade grundats av en anhängare till en annan Palmerston-agent och revolutionär provokatör, Giuseppe Mazzini. Carasso var en betydande finansiär av hela ungturksuproret och under Balkankrigen ledde han ungturkarnas underrättelseoperationer på Balkan. Under det första världskriget var han dessutom ansvarig för ottomanska rikets matförsörjning, en inkomstbringande verksamhet som han delade med Parvus.

Carasso finansierade även flera nyhetstidningar och andra propagandakanaler för ungturkarna, däribland tidningen *Ungturken*, som redigerades av ingen annan än Vladimir Jabotinskij. En annan av Carassos ”affärskompanjoner” var Parvus, som kom att bli ekonomisk redaktör för

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

en annan ungturkstidskrift, *Det turkiska hemlandet*. Parvus blev också kompanjon till Carasso i både spannmåls- och vapenhandeln och byggde upp en egen förmögenhet.

Ungturkoperationen leddes från London av Aubrey Herbert, sonson till en Mazzini-kontrollör som själv hade dött när han 1848 ledde revolutionära grupper i Italien. Vid tiden för det första världskriget ledde Aubrey Herbert alla brittiska underrättelseoperationer i Mellanöstern, och ingen mindre än Lawrence av Arabien pekade ut Herbert som det turkiska upprorets verkliga ledare. Herberts karriär är ämnet för den historiska romanen *Greenmantle*, skriven av John Buchan som arbetade för den brittiska underrättelsetjänsten i det första världskriget.

Emmanuel Carassos nyckelroll i den ungturkiska rörelsen och i de resulterande Balkankrigen 1912–13 är betydelsefull även ur en annan synvinkel. Carasso var en skyddsling och affärskompanjon till greve Giuseppe Volpi di Misurata, den ledande venetianske bankiren under det tidiga 1900-talet, som inte bara finansierade ungturkarnas uppror, utan även stödde svartskjortornas övertagande av Rom och sedan kom att styra Mussolinis fascistiska regim från sina skilda befattningar som finansminister (1925–28), ledamot av fascismens stora råd, president för det fascistiska industriförbundet och, viktigast av allt, som den ledande officiella representanten för en grupp aristokrater runt greve Piero Foscari, från den urgamla venetianska dogefamiljen.

Den venetianske bankiren **Volpi di Misurata** var nära lierad med finansiärer i Londons City. Och när ungturkarna tog makten gjorde de ingen hemlighet av sina förbindelser med London. 1909 ställdes den ottomanska flottan under en brittisk amirals befäl; den brittiska kungafamiljens egen bankir, Ernst Cassel, grundade och drev den ottomanska centralbanken och brittiska ämbetsmän agerade rådgivare till finans-, inrikes- och justitiedepartementen. Ungturkarna stoppade också det fortsatta byggandet av järnvägen mellan Berlin och Bagdad.

Åter till Parvus

När Balkankrigen väl hade kommit igång, som den direkta upptakten till det första världskriget, riktade Parvus åter sin uppmärksamhet mot Ryssland. Under det ungturkiska mellanspelet hade han byggt upp en ansenlig förmögenhet, och nu ville han finansiera en revolution, som Lenin och bolsjevikerna skulle leda. Parvus nedtecknade sin plan i en skrivelse till den tyska utrikesministern den 9 mars 1915 och bad om finansiellt stöd. Han försäkrade att bolsjevikerna skulle ta makten i Ryssland 1916.

Den tyska regeringen var djupt splittrad över förslaget att stöda en rysk bolsjevikisk revolution. Nära rådgivare till den tyska kejsaren argumenterade för att Tyskland skulle ingå en separاتفred med tsaren, medan en fraktion i generalstaben och runt utrikesminister Zimmermann helst såg ett ”krig på liv och död” med Ryssland, med argumentet att ett krig med Ryssland var oundvikligt och varför då inte få det överstökad innan Ryssland hunnit bli mäktigare. En av de främsta förespråkarna för Parvusplanen i den tyska generalstaben var greve Bogdan von Hutten-Czapski, chef för den politiska avdelningen och en gammal affärskompanjon till ingen annan än ungturksfinansiären, Venedigpartiets synarkistoperatör Giuseppe Volpi di Misurata, den blivande kontrollören av Mussolini.

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

Enligt sina egna memoarer hade Hutten-Czapski sett det rysk-japanska krigets utbrott som en chans ”att krossa tsarriket”, ett synsätt som Parvus delade.

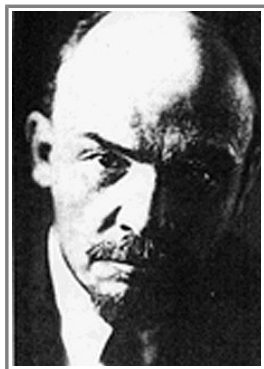
Parvus fick inte bara tillträde till det tyska utrikesdepartementet och generalstaben, utan även omfattande finansiering för sitt ryska ”regimskifte” från den tyska kolmagnaten Hugo Stinnes. Stinnes var en ledande tysk synarkist och nära medarbetare till Hjalmar Schacht (senare Hitlers ekonomiminister). Stinnes förlänade Parvus kontrollen över expedition och försäljning av tyskt kol till Danmark, som varje månad inbringade Parvus flera miljoner guldmark. Stinnes skulle bli en av de viktigare spelarna under 1920-talet i återupplivandet av den tyska militärindustrin och fortsatte bedriva affärer med Parvus till dennes död. Stinnes var även lierad med Volpi di Misurata och Banca Commerciale Italiana.

Kronprins Wilhelm, en motståndare till ”krig nu”-fraktionen, träffade huvudet på spiken när han skrev till det ryska hovet i början av 1915 att det var ”helt nödvändigt att sluta fred med Ryssland. ... så dumt det är av oss att hacka varandra i bitar så att England kan fiska i grumliga vatten.”

Bara några veckor efter att Parvus skrivelse hade inkommit gjorde den tyska utrikesministern den första utbetalningen på en miljon guldmark till Parvus för att sätta planen i verket. I maj 1915 träffade Parvus Lenin och Karl Radek i Schweiz och flera frontgrupper sattes upp i Stockholm och i Köpenhamn. I februari 1916 bröt flera strejker ut vid ett stort varv, som var i full färd med att producera nya krigsfartyg för den ryska flottan. Strejkerna störde Rysslands krigsmobilisering, men ledde inte direkt till ett revolutionärt regimskifte. Parvus tillbringade de följande åren med att utöka sin förmögenhet, och knöt genom sin frikostighet det bolsjevikiska ledarskapet närmare till sig.

Parvus levnadstecknare, Z. Zeman och W.B. Sharlau, beskriver Parvus inställning vid den ryska revolutionens början: ”Helphand visade att han trodde att vilket politiskt syfte som helst kunde förverkligas med tillräckliga penningssummor; att den socialistiska eliten kunde motstå pengarnas dragningskraft lika lite som någon annan grupp i samhället; att vänskap, liksom politiskt stöd, måste köpas. Detta synsätt låg till grund för hans politiska strategi; det var själva kärnan i hans politiska och mänskliga erfarenhet.”

I april 1917 utövade Parvus påtryckningar på den tyska regeringen att garantera bolsjevikledarna en hemlig och säker passage tillbaka till Ryssland och åtgärder vidtogs snart, genom Parvus och Radek, för att smuggla Lenin och 40 andra ledande bolsjevikiker från Schweiz, via Stockholm, till Petrograd. Parvus stannade kvar i Stockholm, i ständig förbindelse med bolsjevikledningen i Petrograd. Han var i själva verket nästan den enda källan till finansiering av den revolution som snabbt höll på att ta fart.

Den 16–17 juni genomförde bolsjevikerna ett väpnat uppror i Petrograd som omedelbart slogs ner av den provisoriska regeringen. Den ryska underrättelsetjänsten visade i en rapport att det bolsjevikiska upproret var finansierat av den tyska staten, d.v.s. förräderi i krigstid. **Lenin** och hans vänner flydde från Ryssland. Men en månad senare, i augusti 1917, stödde briterna ett militärt kuppöversök mot Kerenskij's provisoriska regering, varpå socialdemokraten Kerenskij svarade med att hämta tillbaka

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

bolsjevikerna och beväpna dem mot kuppmaakaren, general Kornilov. Den 25 oktober 1917 grep Lenin makten.

Nazi-kommunism och synarki

Mindre än två månader efter att bolsjevikernas kupp fört Lenin till makten i Petrograd, skapade Parvus en ny, *anti-bolsjevikisk* infrastruktur med nyhetsorgan och operatörer i det sovjetiska Ryssland. Orsaken till Parvus helomvändning sades vara Lenins vägran att tillåta honom återvända till Ryssland, men den förklaringen är tveksam. Parvus bosatte sig i Schweiz och även om han fortsatte att finansiera fraktioner inom bolsjevikerna blev han en offentlig fiende till den nya sovjetiska regimen, och kom att använda större delen av sitt återstående liv åt att försöka få Europa att krossa Ryssland.

Parvus status i Schweiz tryggades av hans gamla kollega, Adolf Müller, som var tysk ambassadör i Bern och bokförläggare i München. Författarna James och Suzanne Pool (*Who financed Hitler: The Secret Funding of Hitler's Rise to Power*, Dial Press, New York 1978), skriver följande: ”Den affärsman som nazistpartiet var mest beroende av var ingen stor industriman som skänkte pengar till rörelsen, utan en tryckare i München, Adolf Müller. ... Han hade gjort affärer med nazisterna sedan tiden före putschen. När Hitler ville börja ge ut *Völkischer Beobachter* igen efter att han släppts ut från fängelset 1924, betalade Müller redaktörens löner i förskott och tillhandahöll papperet på kredit.” Pengarna som Hitler använde för att köpa tidningen kom från en tidigare medarbetare till Ochranan, vitryssen Vasilij Biskupskij.

Parvus ”nazist-kommunistiska” bakgrund är typisk synarkistisk, inte oväntat för en agent för anglo-venetianska finansintressen. I det första världskrigets slutskede förmedlade Parvus följande bild av läget i Europa: ”Det finns endast två möjligheter: antingen ett förenat Västeuropa, eller ryskt herravälde. Hela spelet med buffertstater kommer att sluta med att de annekteras av Ryssland, om de inte förenas med Centraleuropa i en ekonomisk gemenskap som skulle utgöra en motvikt till Ryssland.” Hur det än gick menade Parvus att nationalstatssystemets tid i Europa var förbi.

För att fullfölja målet med fortsatta ”regimskiften” på hela den europeiska kontinenten, där suveräna regeringar ersattes med en ny europeisk superstat som kunde föra krig mot bolsjevikernas Ryssland, slog Parvus sig samman med en annan anglo-venetiansk intrigmakare, greve **Richard Coudenhove-Kalergi**, för att driva igenom en paneuropeisk union.

I denna sista intrig fick Parvus än en gång den tyska kolmagnaten Hugo Stinnes finansiella stöd. Tack vare sin vän Schacht skulle Stinnes göra sig en förmögenhet på den tyska markens kollaps under 1923 års hyperinflation och flytta tillbaka till Tyskland för att köpa upp flera konkursmässiga industrier och kolgruvor för en bråkdel av deras värde. Coudenhove-Kalergi för sin del stöddes av Max Warburg från den ursprungliga venetianska Del Banco-klanen. Warburg hade tidigare finansierat Parvus och Leo Trotskij, i upptakten till den bolsjevikiska revolutionen.

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

Coudenhove-Kalergi hävdade att ett Paneuropa skulle uppstå ur kampen mot bolsjevikerna, precis som ”Det unga Europa hade trätt fram ur kampen med den heliga alliansen, och den heliga alliansen hade uppkommit genom kampen mot Napoleon.” Vid den Paneuropeiska unionens första kongress i Wien 1923 pryddes väggen bakom talarnas podium av fyra porträtt: Immanuel Kant, Napoleon Bonaparte, Giuseppe Mazzini och Friedrich Nietzsche. I en paneuropeisk propagandaskrift från 1932 överträffade Coudenhove-Kalergi Parvus i sin egen utläggning av tesen om permanent krig/permanent revolution: ”Detta ständiga krig kan bara sluta med införandet av en världsrepublik. ... Den enda kvarvarande möjligheten att rädda freden förefaller vara en fredlig styrkepolitik, efter förebild av romarriket, som lyckades bevara freden så länge tack vare sina legioners militära överlägsenhet.”

Åtta år efter Parvus död tillkännagav en av de ledande förespråkarna för Paneuropa, **Hjalmar Schacht** – som nu var den tyska representanten i Bank of International Settlements och snart skulle bli Hitlers ekonomiminister – för en större samling av Coudenhove-Kalergis grupp i Berlin, att ”Hitler kommer att vara vid makten om tre månader. ... **Hitler** kommer att skapa Paneuropa! Bara Hitler kan skapa Paneuropa!”

Som en parentes kan nämnas att Schacht och Parvus först hade kommit i kontakt med varandra under ungturkarnas uppror i seklets början. I sin självbiografi efter det andra världskriget, *Confessions of the Old Wizard*, erinrade sig Schacht sitt besök i Saloniki och Istanbul 1909, som arrangerades av hans frimurarloge i Berlin. Under besöket togs han om hand av

Macedonia Risorta och träffade hela ledarskapet för ungturkarna.

Permanent krig/permanent revolution

Även om begreppet ”permanent revolution” allmänt förknippas med Parvus skyddsling, Leo Trotskij, ansåg Trotskij själv att han hade fått idén från Parvus, hans närmaste bundsförvant under Petrogradrevolten 1905. Parvus menade, som de neokonservativa gör idag, att en revolutionär samhällsomdaning endast är möjlig under ett allmänt krigstillstånd. Parvus, den anglo-venetianska oligarkiska intrigören, spelade en nyckelroll i kung Edvard VII:s iscensättning av de eurasiska krigen i 1900-talets början som ledde fram till det första världskriget. Efter kriget hjälpte Parvus till med att så fröet till nästa krig genom att förespråka samma ”universalfascism” som hyllas i dag av den neokonservative teoretikern Michael Ledeen, och som mot slutet av Parvus liv omsattes i praktisk verklighet av Mussolini, under ledning av Parvus sponsor Volpi di Misurata.

Trotskij satte Parvus synsätt på pränt i sina två berömda verk, *Den permanenta revolutionen* och *Våra politiska uppgifter*. I det förstnämnda skrev Trotskij: ”Den permanenta revolutionen, i den betydelse som Marx lade i detta begrepp, är en revolution som inte kompromissar med någon form av klassvälde, som inte stannar vid det demokratiska stadiet, som övergår till socialistiska åtgärder och till krig mot den utifrån kommande reaktionen; alltså en revolution där varje stadium bygger på det föregående och som endast kan sluta i ett fullständigt omintetgörande.”

Cheney, Trotskij & Parvus - Det ”permanenta krigets” dårskap

Men Parvus sade det bäst själv. I en artikel i sin tidskrift *Iskra*, alldeles före det första världskrigets utbrott och den ryska revolutionen, dundrade han:

”Det rysk-japanska kriget är den blodröda gryningen till kommande stora händelser.” Och i *Proletariatets klasskrig* (Berlin 1911) lovordade Parvus kriget: ”Kriget förtydligar kapitalismens alla motsättningar. Ett världskrig kan därför endast avslutas genom en världsrevolution.”

Artikeln bygger på Allen och Rachel Douglas omfattande studie, ”The Roots of the Trust: From Volpe to Volpi, and Beyond – The Venetian Dragomars of the Russian Empire”, ett opublicerat EIR-manuskript från juni 1987; samt på utgiven och outgiven forskning av Scott Thompson, Majorie Mazel Hecht och Joseph Brewda.

Länk till denna artikel tycks ej längre tillgänglig annat än i dess engelska original:

[Cheney, Trotskij & Parvus The fool of permanent war](#)